

Grigorij Jefimovics Raszputyin

A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából.

Raszputyin

Grigorij Jefimovics Raszputyin (oroszul: Григо́рий Ефи́мович Распу́тин) (1869. január 22. – 1916. december 29.) orosz szerzetes, aki életének utolsó éveire nagy befolyást gyakorolt a cári családra: „minden oroszok cájára”, II. Miklósrá, nejére Alexandra cárnéra és egyetlen fiukra, a beteg Alekszej cárevicsre.

Életútja

Korai életéről nem lehet sokat tudni, egyes feltételezések szerint egy szibériai faluban, a Tobolszki kormányzóságban fekvő Pokrovszkójében született, majd kicsapongó kamaszkora után vándorló szerzetesnek állt. Egy útja során jelent meg előtte látomás formájában Szűz Mária, aki Szentpétervárra küldte őt a cári család megsegítésére. Szentpéterváron hamar hírnévre tett szert a város – főleg az arisztokrácia – miszticizmus iránti fogékonysága miatt.

Befolyását azzal alapozta meg, hogy tünetileg kezelni tudta a cárevics betegségét (hemofília, vérzékenység): megnyugtatta és lecsendesítette a beteget, így csillapította a vérzést.

Raszputyint gyakran hívták az „őrült pap”-nak, annak ellenére, hogy sosem állt az egyház szolgálatában (házasságát sem titkolta). Az udvarban sokan (főleg a nők) varázslatos erő tulajdonítottak neki, a pletykákra építve különös szexuális vonzóereje miatt, míg a ma történelemírása őt tekinti a Romanov-dinasztia és vele a cári Oroszország összeomlása egyik kiváltójának, mivel erőteljesen rontotta a család tekintélyét.

Karrierjének csúcspontján hatalmas rajongótáborra tett szert (maga Raszputyin csak bolondokként emlegette őket), kik mindenhová követték „mesterüket” – a bűnbe is. Szentpétervár fürdőiben az orosz nemesség megrontója mágikus szertartásoknak titulált orgiákat szervezett, az általa bűnösnek talált nőket például úgy szabadította meg a gonosztól, hogy miközben ütötte-verte testüket magáévá is tette a gyengébb nem tagjait.

A rá régóta neheztelő Iliodor szerzetes és Jermogen szaratovai püspök voltak az elsők, akik merényletet kíséreltek meg ellene 1911-ben. Miután szemébe mondták, hogy a Gonosz ő maga, feszületekkel próbálták agyonverní. Raszputyin túlélte, a két papot pedig bepanaszolta a cárnénál, aki természetesen tüstént száműzte Oroszországból az érintetteket. Rá három évvel egy prostituált – akit feltehetően Iliodor bérelt fel – kísérelte meg leszúrni a „Gonoszt”.

Amíg ő a szülőfalujában lábadozott kitört az első világháború. Lábadozása közben rengeteg levelet küldött Miklós cárnak, hogy Oroszország ne vegyen részt a háborúban. De Miklós cár

nem hallgatott rá, hiszen a háború közben a népe egyre jobban kezdte megszeretni és minden városban ünneplő tömeg fogadta. Miklós cár távollétében Raszputyin egyre nagyobb politikai hatalomra tett szert, olyannyira, hogy már a miniszterek kijelölésébe és kinevezésébe is bevonták. Szentpétervárra ekkor ragadt „az ördög városa” gúnynev.

1916 decemberének elején levelet küldött a cárnak, melyben megígéri, hogy hamarosan gyilkosság áldozata lesz.

1916. december 16-án Feliksz Felikszovics Juszipov herceg – a cár Irina nevű unokahúgának biszexuális férje – meghívta Raszputyint palotájába azzal az ürüggyel, hogy a város legszebb nője látni kívánja egy vacsora keretében. A pincébe vitték ahol megvolt szépen terítve és úgy látszott mintha valakik már ettek volna ott, mert még ételmaradékok is voltak a tányérokban. Ciánnal mérgezett süteménnyel és borral kínálták. Először nem fogadta el, de később annyira unatkozott amíg várt, hogy elkezdte falni a süteményeket és jóízűen itta a bort. Annyi mennyiségű cián volt a süteményekben hogy már egytől meg kellett volna, hogy haljon és amikor a herceg észrevette, hogy az nem használt, rálőtt a vendégre. Raszputyin megakadályozhatta volna ezt, de nem tette...csak állt a herceg előtt. Aztán a herceg fölment, hogy megünnepelje Raszputyin halálát, de nem hagyta nyugodni, hogy miért nem halt meg a ciántól, ezért lement hogy megnézze. Ekkor Raszputyin kinyitotta az egyik szemét. A herceg úgy megjött, hogy felfutott a többiekhez. A misztikus eközben kíváncsi volt az udvarra, ahol találkozott a szintén a halálát kívánó Dmitrij Pavlovics nagyherceggel és a politikus Vlagyimir Puriskevicsszel. Az utóbbi rálőtt, majd mindketten botokkal rontottak rá, végül a folyóba vetették.

A boncolás után úgy tűnt, hogy víz van a tüdejében – valószínűsíthető tehát, hogy még a vízbe dobásakor is életben volt.